

အမှောင်တာအိုသခင်

(လီကျင်းရှန်)

(Chapter 136 - 150)

စာစဉ် (၁၀)

အာအာဖြန့် စာရေးဆရာ - ရှိယံ

အပိုင်း(၁၃၆)

ရှေးဟောင်းလေမြို့တော်သည် ကန့်သတ်မဲ့ တောင်တန်းကြီး၏ တောင်စောင်း တစ်နေရာတွင် အခြေ တည်ထားသော မြို့ဖြစ်လေသည်။ မြို့တစ်ခုလုံးက လျှောဇောက်သဏ္ဌာန် ဖြစ်နေပြီး မြို့တွင်းရှိ လမ်းများ လမ်းကြားများ အားလုံးက မက်စောက်ကြ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် မြို့ဝင်ပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့၏ ရှေ့တွင် အဓိက လမ်းမကြီးကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။ လမ်းမကြီး၏ အဆုံး၌ နန်းတော်ကြီးကဲ့သို့သော အိမ်တော်ဝင်းကြီး တည်ရှိနေပြီး အနက်ရောင်သိမ်းငှက် ဝံပုလွေအစောင့် ရုံးချုပ်ထပ်ပင် ပို၍ ကြီးကျယ်ခန်းနား နေသယောင်ပင်။ နန်းတော်အိမ်ရာ တစ်ခုလုံးက တစ်မြို့လုံးအား စီးမိုးထားခြင်းဖြစ်လေ၏။

လမ်းမကြီး၏ ဘေးဘယ်ညာတွင် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းက မီးအိမ်များ ဖဲကြိုးများဖြင့် အလှဆင်ထားကာ ပွဲတော်ကြီးကို ကြိုဆို ဂုဏ်ပြုသည့်ဟန် ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော်လည်း လမ်းသွားလမ်းလာများ၏ မျက်နှာများ တွင် တော့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွသည့် အမူအရာကို မတွေ့ရချေ။

ချင်ရောင်ဇီတစ်ယောက် ဝံပုလွေ သိမ်းငှက် အစောင့်အဖြစ် ပြန်ရောက်လာသည့် သတင်းက မြို့ကို တပ်လှန့်လိုက်သည့်နှယ် သန်သန်မာမာ လူအယောက်တစ်ရာလောက်က မြင်းများဖြင့်ရောက်ရှိလာကြပြီး လမ်းမကြီး တစ်ခုလုံးရှိ လမ်းသွားလမ်းလာများအားလုံးကို မောင်းထုတ်၍ ရှင်းလင်းရေးလုပ်ကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် ခြား၍

ရပ်နေခဲ့ ကြသည်။

"သခင်မလေးကို ကလန်မှ ကြိုဆိုပါတယ်..." လူတစ်ဦးက ကျယ်လောင်စွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက် လိုက်သော်လည်း နန်းတော် အိမ်ရာမှ ထွက်ပေါ်သည့် မြင်းခွာသုံများကိုတော့ ကြားနေရဆဲပင်။

ချင်ရောင်ဇီ၏ မြင်းက ရှေ့သို့ တက်သွားခဲ့ပြီး ဒေါင်ဖိန်နှင့် လီကျင်းရှန်တို့က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ရုတ်တရက် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ချင်ရောင်ဇီအား လိုက်ပါပို့ဆောင်သည့် ကိုယ်ရံတောများနှင့်ပင် တူညီနေခဲ့သေး၏။

သူတို့က လွန်ခဲ့သည့် ရက်ကတည်းကပင် ထိုအစီစဉ်ကို သဘောတူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချင်ရောင်ဇီအား လေးစားသည့် အမူအရာလုပ်ပြခြင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အစွမ်းအစအား ဂရုမထားမိကြရန် သတိပေါ့လျော့သွားရန်အတွက်ဖြစ်၏။

ချီဆေးလုံးတစ်ထောင်၏ မျက်နှာကြောင့် လီကျင်းရှန်တို့က ထိုမျှအသေးအဖွဲလေးအား စိတ်ထဲမထည့်ထားခဲ့ပေ။ သို့သော် ယခုချင်ရောင်ဇီ၏ အမူအရာက အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေခဲ့၏။ သူမက မွေးရပ်မြေသို့ အောင်မြင်မှုတစ်ချို့နှင့်အတူ ဂုဏ်သိက္ခာများဖြင့် ဝင်ရောက်လိုဟန် ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု လီကျင်းရှန်က တွေးမိလိုက်လေသည်။

နန်းတော်အိမ်ရာ၏ ဝင်ပေါက်မုခ်ဝကြီးမှာ မိတာပေါင်းများစွာ မြင့်မားပြီး လှေကားထစ်ပေါင်း မြောက်များစွာဖြင့် ကိန်းခမ်းကြီးကြီး ထည်ထည်ဝါဝါ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မုခ်ဝ၏ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ကြီးမားသည့် ကျောက်တုံးခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီးနှစ်ခုကို အထင်ကြီးလေးစားဖွယ်ရာ ထုလုပ်ထားလေ၏။ သို့သော် လီကျင်းရှန်ကတော့ ထိုရုပ်တုကြီးနှစ်ခုအား မကောင်းဆိုးဝါများဟု သာ မြင်လေသည်။

ကြက်သွေးရောင် ဂိတ်တံခါးကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ပွင့်လာခဲ့ပြီး အထဲမှ တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုအဘိုးကြီးမှာ ချင်မိသားစု၏ ဘိုးဘေးကြီး ချင်ရောင်နင်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ချင်ရောင်နင်က လီကျင်းရှန်တို့အား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ကြိုဆိုခြင်းပင်။

"ဘိုးဘေး.. ရောင်ဇီက ကံကောင်း ထောက်မ လို့ အနက်ရောင်ဝံပုလွေ သိမ်းငှက်ရဲ့ စစ်ဆေးမှုတွေကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီးတော့ ဝံပုလွေအစောင့် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ.."

ချင်ရောင်ဇီက မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ကျက်သရေရှိစွာပင် ဦးညွှတ်ဂါရဝ ပြု လိုက်လေသည်။ ပိန်သွယ်သည့် လက်တစ်စုံက ချင်ရောင်ဇီ၏ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့်....

"ငါ့ကို အဘိုးလို့ပဲ ခေါ်ပါလို့ မမှာထားဘူးလား...အခု ဇီအာ(ရောင်ဇီ လေး)က အင်ပါယာ အရာရှိဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဒီလူအိုကြီးကို ဦးညွှတ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး..."

လီကျင်းရှန်နှင့် ဒေါင်ဖိန်တို့က တစ်ဦးကို တစ်ဦးကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ချင်ရောင်နင်၏ လှုပ်ရှားမှုများက အတော်လေးကို သွက်လက်လွန်းလှ၏။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအိုကြီးကဲ့သို့ လေးပင်နေခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။

ထို့အပြင် ချင်ရောင်နင်၏ လေသံက နူးညံ့ညင်သာသော်လည်း ဖိအားပေး နိုင်သည့် အရှိန်အဝါများ ပါရှိနေခဲ့၏။ အစွမ်းအဆမြင့်မားသည့် ချီစစ်သည် တော် တစ်ဦးက အစွမ်းအစနိမ့်ပါးသည့် ချီစစ်သည်တော်တစ်ဦးအား ဖိအား ပေး လွှမ်းမိုးနိုင်သည့် အရှိန်အဝါများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ချင် ရောင်နင်က လီကျင်းရှန်တို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး..

"မင်းတို့က ဇီအာရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်.."

ဒေါင်ဖိန်က လက်သီးဆုပ်၍ အရိုသေပေးသည့်ဟန်ဖြင့်..

"ကျုပ်တို့က ကပ္ပတိန်ဇောင်ဇီဘိုရဲ့ လက်အောက်ကပါ...ကပ္ပတိန်ရဲ့ အမိန့် အရ ရောင်ဇီအိမ်ပြန်လည်တာကို လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ရင်းနဲ့ စီနီယာချင်ရဲ့ တစ်ရာသုံးဆယ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုစကားပြောဖို့အတွက် ရောက်လာခဲ့တာပါ.."

လီကျင်းရှန်ကလည်း လက်သီးဆုပ် အရိုသေပေးရင်းဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ကာ တာဝန်၏ အဓိကပစ်မှတ်ဖြစ်သည့် ဤအဘိုးကြီးအား အကဲခတ်လေ့လာလိုက်သည်။ ချင်ရောင်နင်ကား ပိန်ပါး၍ မီးခိုးရောင်ဆံပင်များရှိကြပြီး မျက်နှာကား အတော်လေးဖျော့တော့နေခဲ့ကာ အသက်ကြီးသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် အမဲစက်များလည်း ရှိနေခဲ့လေ၏။

အဘိုးကြီး၏ နှာခေါင်းကား ရာဘာချောင်းကဲ့သို့ ပျော့တွဲနေခဲ့ပြီး တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အထည်များကို ပိန်ပိန်ပါးပါး ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသည့်အတွက် မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင် လူအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်နှင့်ပင် တူနေခဲ့ပေသည်။ လီကျင်းရှန်က စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက် ၏။

အစောက လှုပ်ရှားခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုသာမရှိလျှင် ဤအဘိုးကြီးက သူတို့တာဝန်၏ အဓိက ပစ်မှတ် ပြိုင်ဘက်တစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မှတ်စရာ မရှိပေ။ အတွင်းအားကို လေ့ကျင့်သည့် ပထမတန်းစားအဆင့် သိုင်းပညာရှင်များသည် အတွင်းဒဏ်ရာများသာ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာခန့် အသက်ပို၍ ရှည်လာတတ်ကြသည်။

ပဉ္စမအဆင့် ချီစစ်သည်တော် တစ်ဦးအတွက်ကတော့ ရာစုနှစ်အနည်းငယ်ခန့် အသက်ပို၍ ရှည်လာမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုချင်ရောင်နင်၏ အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် အကျပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

ဤသတင်းတွင်တော့ ချင်ရောင်ဇီက မှန်လောက် ပေ၏။

လီကျင်းရှန်က အမှန်တကယ်ပင် ရာပေါင်းများစွာသော ချီဆေးလုံးများ ရှိနေမည်လားဟု ချင်ရောင်နင်၏ သိုလှောင်အိတ်ကို လှမ်း၍ မျက်စိ ကစားလိုက်ပြီးနောက် ပုခုံးကိုကျော်၍ ချင်ရောင်နင်၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိနေသည့် ဂိတ်အရှေ့မှ လူများအား လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ယောကျာ်း၊မိန်းမ၊ လူငယ်များ လူကြီးများ သာမက ကျောင်းတော်သားများနှင့် ဘုန်းကြီးများကိုပင် တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။ တိတိကျကျ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဂိတ်တံခါးရှေ့တွင် ချီစစ်သည်တော် တစ်အုပ်တမကြီး ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူများက ချင်မိသားစုမှ မဟုတ်ချေ။ သူတို့က ချင်ရောင်နင်၏ မွေးနေ့ပွဲကို ဂုဏ်ပြုရန် ရောက်လာကြသည့် ချီစစ်သည်တော်များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုလူများက လီကျင်းရှန်အား လေးစားအားကျသည့် အကြည့်များနှင့် ကြည့်နေကြခြင်း မဟုတ်ပဲ ရန်လိုသည့် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြခြင်းသာဖြစ်၏။

လီကျင်းရှန်က ဇောင်ဝမ်ဘင်ပြောသည့် စကားများကို မှတ်မိသွားလေသည်။ အင်ပါယာ၏ ဝံပုလွေသိမ်းငှက် အစောင့်များမှာ ကျင့်ကြံခြင်း ကမ္ဘာတွင် အော့ကြောလန် များဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ဂိုဏ်းကြီးများက ထိုကဲ့သို့ သတ်မှတ်ထားကြခြင်းပင်။ ဂိုဏ်းကြီးများက လွတ်လွတ် ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေစည်းမျဉ်းများဖြင့် ကိုယ့်နယ်တွင် ကိုယ် ခြယ်လှယ်လိုသော်လည်း အင်ပါယာ၏ သိမ်းငှက် အစောင့်များက လောကကြီး၏ ကာကွယ်သူများအဖြစ် ခံယူကာ သူတို့အား မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်ရှုနေကြခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ချင်ရောင်နင်က လက်ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်ပြီးနောက် အိမ်တော်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက် လေသည်။

"ကြွကြွပါ...."

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော အခန်းငယ်လေးထဲတွင် ချင်ရောင်နင်ကား လူရှေ့တွင် ရှိနေခဲ့သည့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိ၍ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့်အမူအရာများ မရှိတော့ချေ။ ထိုအစား သူက ချင်ရောင်ဇီအား မျက်ထောင့်နီကြီးများဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ချင်ရောင်မင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ.."

ချင်ရောင်ဇီက စိတ်မကောင်းသည့် လေသံအပြည့်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"အကိုရောင်မင် က သူများသတ်တာ ခံလိုက်ရတယ်.."

"ဘာ...." ချင်ရောင်နင်က ရောင်ဇီ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်အား တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆွဲဆုပ်၍ အော်လိုက်သည်။ "ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ..နင်ကရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အကောင်းတိုင်းကျန်နေခဲ့တာလဲ..."

ချင်ရောင်မင်ကား အပြင်မှ မွေးစားထားခြင်း မဟုတ်ပဲ ချင်ရောင်နင်၏ များစွာသော ဇနီးမယားများ မောင်းမများထံမှ ဆင်းသက်လာသည့် ချင်မိသားစု၏ တိုက်ရိုက်သွေးမျိုးဆက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

"သတ်လိုက်တဲ့ သူက ကျွန်မနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေး လီကျင်းရှန်ပါ.."

ချင်ရောင်ဇီက အဖြစ်ပျက်တစ်ခုလုံးအား လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်သည်။ ချင်ရောင်နင်က အမှန်တရားကို လက်ခံလိုက်ရင်းဖြင့် ဒေါသထွက်နေသည့် လေသံဖြင့်...

"ဝံပုလွေအစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါက အဲ့ကောင်လေးကို တစစီ စွဲဖြုတ်တာ ကာပြီ.."

ထို့နောက် ချင်ရောင်ဇီ၏ နူးညံ့သည့် ပါးလေးကို ဆွဲဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"တော်သေးတာပေါ့... နင်က ဘာမှ မဖြစ်လို့.." ချင်ရောင်နင်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မကောင်းသည့် အလင်းတန်းများဖြတ်ပြေးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ချင်ရောင်ဇီက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြေလိုက်၏။

"အဖိုး....အဖိုးက ခွင့်လွှတ်ပေမယ့် လီကျင်းရှန်ကတော့ အဖိုးကို လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး..."

"ဘာပြောလိုက်တာလဲ.." ချင်ရောင်နင်က ကြားလိုက်ရသည့်စကားကို မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပေ။

"ကျွန်မတို့က ဒီတစ်ခေါက် ဝံပုလွေသိမ်းငှက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တာဝန်နဲ့ ချင်မိသားစုကို စုံစမ်းဖို့ လာခဲ့ကြတာ..."

"ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလည်း..ငါကရှေးဟောင်းလေမြို့တော် တစ်ခုလုံးကို သံလှောင်အိမ်လိုမျိုး အုပ်ချုပ်ပိတ်လှောင် ထားခဲ့တာလေ...စုံစမ်းတဲ့လူတွေလာခဲ့ရင်လည်း ငါက လက်မတွန့်ပဲ ပေးကမ်းခဲ့တာပဲ..ဘာကိစ္စနဲ့ ဝံပုလွေသိမ်းငှက် တပ်ဖွဲ့က ငါ့ဘက်မှားဦးလှည့်လာရတာလဲ.."

ချင်ရောင်နင်၏ မျက်လုံးများထဲမှ မကောင်းသည့် အရိပ်အယောင်များက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကာ ကြောက်ရွံ့မှုများ အစားထိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ကလန်ငယ်လေးများမှာ ဝံပုလွေသိမ်းငှက် အစောင့်တပ်ဖွဲ့များအား အတော်လေး ကြောက်ရွံ့ကြပေ၏။ ဝံပုလွေများ သိမ်းငှက်များကို တစ်ချက်ကလေး ဆွဲဆောင်လိုက်မိသည်နှင့် သူတို့က အမဲလိုက် အမဲဖျက်ခံကြရမည် မဟုတ်ပါလား။

"အဲ့တာ လီကျင်းရှန်ကြောင့်ပဲ ..သူက အကိုရောင်မင်ကို သတ်ပြီး သိုလှောင်အိတ်ထဲက ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လောဘတက်သွားခဲ့တာ... ပြီးတော့ ကပ္ပတိန်ဇောင်ဇီဘိုကို ချင်မိသားစုရဲ့ အကြောင်းတွေကို မဟုတ်တမ်းတရား ပြောပြီး ကုန်းချောလိုက်တယ်လေ..."

"နင်က ဘာလို့ အဲမှာကတည်းက ကိစ္စတွေကို အပြီးသတ် မဖြေရှင်းခဲ့ရတာလည်း ... နင်က အဲမှာဘာလုပ်ဖို့ ရှိနေတာလည်းဟမ်.... အပျက်မ... ချင်မိသားစုကို ဆန့်ကျင်ချင်နေတာလား..."

"ကျွန်မက မဟုတ်မမှန်ကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ငြင်းဆိုလို့ရမှာလဲ... လီကျင်းရှန်ရဲ့ အနောက်မှာ သန့်စင်မြစ်မြို့တော်က အင်အားကြီး နောက်ခံရှိနေတယ်... ဇောင်ဇီဘိုတောင်လီကျင်းရှန်နဲ့ သွားမရှုပ်ရဲဘူး..အဲတာကြောင့် ဇောင်ဇီဘိုက လီကျင်းရှန်ရဲ့ သဘောအတိုင်း ချင်မိသားစုကို စုံစမ်းဖို့ လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ...ရောင်ဇီ ဒီမှာရှိနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကလည်း အဲအကြောင်းတွေကို အဖိုးသိအောင်လို့ သတိပေးဖို့လာခဲ့တာပါ..အဖိုးတို့ရဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေသာ မရှိဘူးဆိုရင် ရောင်ဇီဆိုတာ တောင် ရှိလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး.. ရောင်ဇီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျေးဇူးကန်းရဲ ပါ့မလည်း.."

ချင်ရောင်ဇီက ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာဖြင့် ပြောရင်း သူမ၏ အပြစ်ကင်းစင်ကြောင်းကို အသက်နှင့် သက်သေပြတော့မည့်နှယ်ပင်။ ချင်ရောင်နင်က ရောင်ဇီ၏ နာခံတတ်ပုံများကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောရင်းဖြင့် စိတ်ပြေသွားခဲ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"အဲတာဆို ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...အဲကောင်လေးကို နည်းနည်းပါးပါး လာဘ်ထိုးလိုက်ရင်ရော.. နင်က ကလန်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ပေါ့.."

"အဲလိုလုပ်လို့ မရဘူးအဖိုး..အဲကောင်က လောဘကြီးတဲ့ မြေခွေးလိုပဲ ရလေလိုအေ အိုတစ္ဆေဆိုတာ အဲကောင်လိုလူမျိုးကိုပြောတာ...သူက ချင်မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ ကြွယ်ဝမှုတွေကို လိုချင်နေတာ...အရိုးတစ်ချောင်းစားရရုံနဲ့ ကျေနပ်မယ့်လူမျိုးမဟုတ်ဘူး..မယုံရင် အဘိုးက သူ့ရဲ့ အပြုအမူတွေ

ကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ပါလား..."

"အဲ့တာဆိုငါက ဘာလုပ်ရမှာလည်း...နင်တို့ နှစ်ယောက်စကားကို နားယောင်ပြီး ဝံပုလွေသိမ်းငှက် အစောင့်ရွေးချယ်ပွဲကိုသာ မလွှတ်လိုက်ဘူးဆိုရင် ဒီပြဿနာတွေ ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး..."

ချင်ရောင်ဇီက ယုတ်မာရက်စက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"လီကျင်းရှန်ကို ရှေးဟောင်းလေမြို့တော် ကနေ အသက်ရှင်လျှက် ပေးထွက်လို့မရဘူး..."

ချင်ရောင်နင်က တွေဝေသွားခဲ့၏။

"နင်က ငါတို့ကို အနက်ရောင် ဝံပုလွေသိမ်းငှက်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့စေချင်နေတာလား..."

"လီကျင်းရှန် အသက်ရှင်နေသ၍ ချင်မိသားစုက ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး.. လီကျင်းရှန်သေဆုံးရတာကို တခြားသူတွေ အပေါ် လွှဲချလိုက်လို့ ရတယ်လေ... ဒါက ချင်မိသားစု တည်တံ့ဖို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ဖြေရှင်းချက်ပဲ အဖိုး..."

ထို့နောက် အချိန်အတော်ကြာသည့်အခါ ချင်ရောင်ဇီက တိတ်ဆိတ်သော လျှို့ဝှက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်မှ နေအလင်းရောင်က သူမ၏ ရင်ထဲမှ အမှောင်ထုကို ရှင်းပေးနေသည့်နှယ် ထွန်းလင်းနေခဲ့သည်။ ခြံဝင်းထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည့် လမ်းတွင် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လူတစ်ဦးက သူမအား တားလိုက်လေ၏။

"အကိုကြီး..." ချင်ရောင်ဇီက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ဦးညွှတ်အရိုသေပေးလိုက်သည်။

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လူကြီးက ချင်ရောင်ဇီ၏ ပါးကို လှမ်းကိုင်ရန်

လက်လှမ်းလိုက်သော်လည်း ချင်ရောင်ဇီက ရှောင်တိမ်းရင်း ပြောလိုက်၏။

"အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ အကိုကြီး.."

ထိုလူကချင်ရောင်နင်၏ အကြီးဆုံးမြေး ချင်ရှင်းဝေပင်ဖြစ်လေသည်။ သူက ချီသန့်စင်နိုင်သည့် ပါရမီမပါသော်လည်း အတွင်အားသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ပြီး ချင်မိသားစု၏ အရေးကိစ္စမှန်သမျှကို တာဝန်ယူထားသူလည်း ဖြစ်၏။ ချင်ရှင်းဝေက ဒေါသူပုန်ထသွားခဲ့သောကြောင့် ချင်ရောင်ဇီအား မေးစေ့လက်ဖြင့်ဆွဲ၍ မျက်နှာကို မ ကာ ပြောလိုက်သည်။

"တိတ်စမ်း..နင်က အနက်ရောင်ဝံပုလွေ သိမ်းငှက်အစောင့် ဖြစ်သွားပြီဆို တိုင်း အရမ်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိနေမယ် ထင်နေတာ လား..နင်က ချင်မိသားစုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေသေးသ၍ ငါ့စကားကို နားထောင်ရမယ်...ချင်မိသားစုက နင့်အတွက် မြေတောင်မြှောက်ပေးထား တာကို မမေ့နဲ့."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အကိုကြီး..ကျွန်မက နောက်မလုပ်ရဲတော့ပါဘူး.." ချင်ရောင် ဇီက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်အဝေးမှ လူတစ်စု လျှောက်လာကြသောကြောင့် ချင်ရှင်းဝေက ချင်ရောင်ဇီကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ညကျရင် ငါ့အခန်းထဲလာခဲ့.."

ထို့နောက် ထွက်ခွာသွားသည့် ချင်ရောင်ဇီ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ချင်ရှင်းဝေက ပြောလိုက်သည်။ "နင်က ချီစစ်သည်တော် ဖြစ်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ.."

သူက ချင်ရောင်ဇီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ရက်စက်ယုတ်မာသည့် အပြုံးကိုတော့ မြင်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

....လူတိုင်းက ပေးဆပ်ရမယ်...

ညကောင်းကင်ယံက တဖြည်းဖြည်းနက်မှောင်လာခဲ့ပြီး မီးအိမ်များက မီးရောင်များဖြင့် လင်းလက်လာခဲ့ကြ၏။ ဂုဏ်ပြုမင်္ဂလာ စားသောက်ခန်းမကြီးထဲတွင် ချင်ရောင်နင်၏ မွေးနေ့ပွဲအတွက် ရောက်လာကြသည့် အရေးကြီးဧည့်သည်များ အားလုံးက စုံလင်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။ မွေးနေ့ပွဲက မနက်ဖြန်မှ ကျင်းပမည် ဖြစ်သော်လည်း လေးစားမှုကို ပြသသည့် အနေဖြင့် တစ်ရက်ကြိုတင် ရောက်ရှိနေခဲ့ကြခြင်းပင်။ ခန်းမထဲတွင် အရေးကြီးသည့် ဧည့်သည်တော် ချီစစ်သည် တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိနေကြပြီး လီကျင်းရှန်နှင့် ဒေါင်ဖိန်တို့က အနက်ရောင်ဝံပုလွေသိမ်းငှက်၏ ဂုဏ်အရှိန်ဖြင့် ထိုင်ခုံကောင်းကောင်း နေရာကောင်းကောင်းတွင် ထိုင်ရလေသည်။

ချင်ရောင်နင်က တစ်ဦးချင်းစီ မိတ်ဆက်ပေးနေခဲ့ပြီး လီကျင်းရှန်၏ အလှည့်သို့ရောက်သည့်အခါ ..

"သူကတော့ အနက်ရောင်ဝံပုလွေသိမ်းငှက်က လူငယ်သူရဲကောင်းလေး လီကျင်းရှန်ဖြစ်ပါတယ်.."

ထိုင်နေသည့် လူများက စိတ်ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့ တွေးနေကြမှန်း မသိသော်လည်း ဝတ်ကြေတန်းကြေပင် ... "တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်.." "လေးစားလောက်စရာပါပဲ.." စသည်ဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

"မင်းနာမည်က လီကျင်းရှန်လား.." ထက်ရှသည့်အသံတစ်ခုက ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ လီကျင်းရှန်က အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်ဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ချိတ်ကာ ထိုင်နေသည့် မောက်မာရိုင်းစိုင်းဟန် ရသည့် လူတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူက တတိယအဆင့် ချီစစ်သည်တော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လီကျင်းရှန်အား ရန်လိုသည့် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ်..ငါပဲ မင်းကရောဘယ်သူလဲ.."

"သူက ဂေါင်လင်းဘိုင် လို့ခေါ်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေကတော့ ကျောင်းသားရိုင်းလို့ သိကြတယ်...သူက ရေခဲသစ်ရွက်အကယ်ဒမီက လာခဲ့တာပဲ.." ချင်ရောင်နင်က ဝင်ရောက်၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဂေါင်လင်းဘိုင် ကိုကြည့်၍မေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လည်း... လူကြီးမင်းတို့ နှစ်ယောက်က သိနေကြတာလား.."

မြို့တော်ဝန်တစ်ဦးပင် ကျင့်ကြံသူဖြစ်နေသည့် ကမ္ဘာကြီးတွင် အကယ်ဒမီကျောင်းတော်က ပညာသင်ကြားရန်သက်သက်မဟုတ်ပေ။ ဘုရားကျောင်းများ တာအိုကျောင်းတော်များ ကဲ့သို့ပင် သိုင်းပညာနှင့် ကျင့်ကြံခြင်းများ သင်ယူလေ့ကျင့်ကြသည့် နေရာများသာ ဖြစ်တော့၏။

ဂေါင်လင်းဘိုင်က ချင်ရောင်နင်အား လှည့်၍ပင် မကြည့်ပဲ လီကျင်းရှန်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"မင်းက ဝေတန်ဒေါင်ကို သိလား.."

လီကျင်းရှန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။ "မသိဘူး..."

"ဒါပေမယ့် သူကတော့ မင်းကိုသိတယ်. .ငါမှန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင် မင်းက ဆန်းရှိုးပြည်နယ်ကလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်..ဟုတ်တယ်မလား.. လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်က ငါ့ညီလေးက အဲ့နေရာကို သွားခဲ့တယ်...ငယ်ငယ်ကတည်းက သူက ရောဂါနဲ့ နာမကျန်းဖြစ်နေခဲ့တာ ... သူက အဲ့နေရာမှာ ကုသဖို့ နည်းလမ်းတွေတယ် ဆိုပြီးထွက်သွားတာပဲ.. ဒါပေမယ့် ပြန်တော့မလာခဲ့ဘူး..."

လီကျင်းရှန်က ရုတ်ချည်းပင် သူ့ထံမှ စိတ်ဝိညာဉ်ရှင်ဆင်းကို လုယက်ရန် လာခဲ့သည့် ရောဂါသည် ကျောင်းတော်သားကို သတိရသွားခဲ့မိသည်။ ထိုလူ

က ဘုရားကျောင်းပျက်ရှေ့မှ တိုက်ပွဲ၌ သူ့လက်ထဲတွင် ပထမဆုံးသေသွားသည့် သူမဟုတ်ပါလား။ တခြားသော ပထမတန်းစားပညာရှင်များမှာ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်များ ဖြစ်ကြပြီး ထိုလူငယ်တစ်ဦးတည်းကသာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ဖြစ်နေခဲ့သည့်အတွက် လီကျင်းရှန်က မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်၏။

"ငါက သူ့ကိုတွေ့ဖူးလိုက်တယ်ထင်တယ်.."

ဂေါင်လင်းဘိုင်းက သိချင်စိတ်ဖြင့် မတ်တပ်ထ၍ ရပ်ကာ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ဖမ်းဆုပ်မိသည့် အကြည့်များဖြင့် လီကျင်းရှန်အား လှမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ပြီးတော့ရော..."

လီကျင်းရှန် ပြန်ဖြေလိုက်သည်က..

"ငါသတ်ပစ်လိုက်တယ်.."
